

pustovník

VLADO ŠTEFANIČ

SLZY MATKY

pustovník

✧ KNIHA TRETIA ✧

pustovník

VLADO ŠTEFANIČ

SLZY MATKY

**Pustovník:
Slzy matky**

© 2021 Vlado Štefanič

Slovenské vydanie:

© 2021 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukovaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Jazyková redaktorka a korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Návrh obálky a ilustrácie:

Peter Ličko

Grafická úprava:

Ludmila Králiková

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-52-9

Krása vždy hovorí o Láske.

Túto knihu venujem tým,
ktorí mi ju v rôznych obdobiach môjho života ukazovali:

Ján a Pavol,
Tereška Ježiškova,
François Mauriac,
Carlo Carretto,
J. R. R. Tolkien,
C. S. Lewis,
Max Lucado,
Hans Zimmer,
James Horner,

a mnohí ďalší... avšak príliš tichí,
že by sa mračili, ak by boli v tomto zozname.

CERKVA VODS

MODRÉ MĚSTO

PĚKOVNÉ VODY

HILLOVA DOLINA

SENEČNÍ MĚSTO

ZEMĚ SMRTI

PYTRÁ
SKALA

ZÁPADNÉ MORIA

JUZNÉ MORIA

S

SVELETA

MRTVY PRAMEX

BIERA

KALIMOR

TRPANIČI LEB

KRYVAVÉ
JAZERO

ZHOR

HRANICA

SLNEČNICOVÁ PANI

*Rozprávanie o Slniečnicovej panej patrí do histórie mesta Hranica
a stalo sa ešte pred udalosťami,
ktoré sú opísané v tretej knihe o Pustovníkovi.*

I.

NÁVRAT DOMOV

II.

STRATENÁ PYRAMÍDA

III.

SVADBA

Slnečnicová pani

PRVÁ

Zlomený ohnivý šíp roztrhol nebo na dve polovice a krajina pod zamračenou oblohou sa ukázala v celej svojej nahote. Širokánske a dlhočizné lány vysokých slnečníc pokrývali takmer celú zem – kam len jej oko dovidelo. Uprostred žltých polí sa do výšky až k oblakom natahovala vysokánska hora. Kopa hlíny, čiernej ako sadza v komíne, holá a bez života, ako keby ju blesky vypálili do tla. Pod mŕtvym kopcom čupela drevená chatrč. Vysoký komín nad strechou mlčal ako mŕtvy drak, tichý a bez dymu.

Ladové gule padali na žltočiernu krajinu. Dažďová voda sa valila z kopca ako lavína, ktorá ničí a pustoší všetko, čo sa jej odváži postaviť do cesty. Slnečnice pod kopcom však stáli pevne. Ani sa nepohli, keď sa cez ne prevalili vlny rovnako zúrivo ako stádo splašených koní.

Žiarivočervené blesky pretínali oblohu v pravidelných intervaloch. Svetlo striedalo tmú a naopak. Čierne vody z kopca sa valili viac a viac, ale slnečnice, pevné ako kované tyče, sa ani nepohli.

Z chatrče pod kopcom vyšiel muž. Dlhá sivá brada mu spolu s vlasmi padala až na prsia. Bielu košelu mal rozopnutú až po pupok a krátke nohavice mu vo vetre viali ako zástavy na kráľovskom hrade. Jeho zvráskavenú tvár osvetlil ďalší blesk. Dážď ani kamenec mu nevadili. Netriasol sa od zimy, nehromžil ani nepreklíňal počasi. Ostával suchý aj napriek tomu, že už chvíľu stál na daždi a vo vetre. Zadíval sa k oblakom a pery sa mu pohli. Vyzeral ako čarodejník, ktorý sa snaží zmeniť, čo obyčajní ľudia nedokážu. A nebo sa mu naozaj podvolilo rovnako ako dažďové kvapky. Ako keby len na jeho pokyn prestalo pršať. Otočil sa, že sa vráti do chatrče, ale

na chvíľu ešte zastal a odhalil svoju tvár. Ako keby ten, o ktorom sa sníva, poznal toho, kto o ňom sníva.

Muž so striebornými vlasmi a striebornou bradou odkryl svoje veľké, smutné a staré oči, akoby v nich boli ukryté všetky príbehy od počiatku. Mlčal. A díval sa pohľadom, akým sa starci dívajú na spomienky, ktoré mali dávno zapadnúť prachom. Potom sa otočil a zmizol v tme za dverami chatrče.

Laura sa prebudila uprostred noci. Posadila sa a zadívala sa k oknu. Mesiac bol v splne, nerušene odpočíval uprostred svojich maličkých anjelov na čiernej oblohe. Ani nepršalo. Ani sa neblýskalo. Nebo bolo pokojné ako v rozprávkach, keď sa všetko zlo na dobro obráti.

Odhrnula si mokré vlasy z čela a vstala z postele. Vedľa vyhasnutého krbu zapálila sviecu a posadila sa do kresla. Bosé nohy si zastrčila pod zadok ako pod vankúš a dívala sa na obraz, ktorý visel na stene nad krbom.

Muž v kráľovskej korune sa na ňu díval veľkými a veselými očami. Usmieval sa. Mama jej vravela, že vždy taký bol. Usmievavý, veselý a vtipný. Nikdy ho nevidela mračiť sa ani sa hnevať. Nekričal, nenaďával a nerúhal sa, keď sa zdal život na chvíľu nespravodlivý. Naopak. Podopieral tých, ktorí potrebovali podoprieť. Chválil tých, ktorí potrebovali pochváliť. A ďakoval tým, ktorí si vďaka zaslúžili. Plný nádeje, že po každej noci prichádzajú rána, rozdával povzbudenia každému, kto sa mračil, smútil, plakal alebo sa iba sťažoval na život.

Laura si spomenula na zvráskavenú tvár bielovlasého muža zo sna. Porovnávala ju s otcom. Porovnávala ich oči. Veľké smutné oči muža z chatrče a veselé, nádejou zaliate oči strateného otca, ktoré poznala iba z obrazu namaľovaného dávno pred tým, než sa narodila do sveta.

Nebol to on. Jej otec nebol čarodejník. A aj keby to bol jej otec, stále si pripomínala, že ho videla iba vo sne. Hoci nájst ho, to by si želala zo všetkého najviac. Nájst strateného otca, ktorého už roky nikto nehľadá. Prečo by ho aj hľadali? Veď hľadať mŕtvych medzi živými je bláznivé.

V tú noc už nezaspala. Ani sa o to nesnažila. Opláchla si tvár a namiesto nočnej košeľe natiahla na seba jazdecké nohavice. Poti chu, s čižmami v rukách a po špičkách, aby nikoho neprebudila, sa vytratila zo zámku do stajní, kde na ňu čakal jej verný gaštanovo-hnedý priateľ.

Poškrabala ho medzi ušami a z vrečka vytiahla kocku cukru. Jeho teplý jazyk cítila aj cez koženú rukavicu. Zastrihal ušami, akoby mu jedna kocka nestačila.

„Nemám viac,“ vyriekla, ako keby to malo byť ospravedlnenie.

Vyskočila do sedla ako chlap, nie ako dáma. Nemala rada, keď jej to vyčítali, veď na koňovi sa predsa nesedí ako pri popoludňajšej šálke kávy v záhrade. Mama by bola pohoršená, zaiste, lenže ona ešte spí. Čo nevidí, to ju nepohoršuje. Kým sa prebudí, bude spať.

Zaprela sa do sedla kolenami a vyletela zo stajní na čerstvý vzduch.

Čierne nebo na východe sa sfarbovalo do špinavých modrých machúl. Briezdenie sa blížilo. Čím skôr sa dostane z mesta, tým krajšie divadlo ju čaká na východnom horizonte. Hovorila tomu znovuzrodenie. Milovala tú časť dňa, keď sa slnko vracia k ľuďom, akoby ich nedokázalo opustiť naveky. Noci sú dlhé nielen pre ľudí, aj pre slnko, ktoré sa noc čo noc nevie dočkať, aby znova posvietilo ľuďom na ich každodenných cestách.

Slnko je lampáš neba zadarmo. Nerobí, čo zvyknú robiť ľudia: neopúšťa človeka a nevzdáva sa ho navždy. Ani navždy človeka neignoruje. Iba na noc. V lete kratšiu a v zime dlhšiu.

Nie, ona teraz nemyslí na otca. Mŕtvi nemôžu za to, že opúšťajú navždy. To len živí, keď bez vysvetlenia utekajú, vzdávajú sa a otáčajú sa človeku chrbtom, ani čo by stretnúť človeka bola tá najobyčajnejšia vec na svete. Lenže to nie je, nikdy! Človek je dar a niet väčšieho pokladu na zemi než dar prítomnosti iného človeka.

Mesto bolo pusté a kamenné ulice tiché, kým sa ním neprehnala Laura. Tupý a opakovaný zvuk spod kopýt koňa sa niesol medzi domami ako ozvena. A tá si nájde vždy cestičku do každej spálne, do všetkých postelí a do všetkých zasnených uší. Kôň nevie cválať po špičkách ako ona, keď sa vytratila zo zámku. Hádám jej ten predčasný budíček ľudia odpustia. Nie je to predsa prvýkrát.

Za otvorenými bránami mesta sa vlnili zelené lúky a nad nimi maličké kopčeky pokryté borovicovými lesmi. Mama jej vravievala, že ich nechaj vysadiť otec. To len aby vrátil zemi, čo si z nej človek pred rokmi vzal. Dnes už ju stromy prerástli, nie oveľa, ale predsa o dosť, aby sa mohla schovať v ich tieni.

Laura mala na jednom kopčeku svoje obľúbené miesto, odkiaľ sa na východ slnka díva najlepšie. Borovice sú tam redšie, a tak okrem východného horizontu vidno aj celé mesto ako na dlani.

Rada sa dívala na slnko, ako sa vracia medzi ľudí po špičkách. Najskôr pohladí vrcholky najvyšších veží v meste, potom najvyššie strechy, prvé okná a nakoniec celé domy a hradby. Trpezlivo a pomaly zaplavuje krajinu, aby sa človek z nečakaného návalu svetla nezbláznil.

Zastala na kopci medzi stromami a zoskočila zo sedla. Priviazala koňa k borovici a posadila sa do trávy. Oprela sa o kmeň stromu a netrpezlivo čakala. Obloha na horizonte sa miešala v červenej a modrej farbe. Slnko je blízko.

A potom sa najvyššia vežička zámku začala červenať. Najskôr škridla, potom celý kužeľ a nakoniec aj okná, ktoré v tom rannom svetle žiarili ako zrkadlá, keď sa v nich odráža oheň z kozuba. Vždy je to len chvíľa a slnko sa nakoniec ukáže v celej svojej nádhere. Veľká ohnivá guľa sa odlepí od zeme a zaplní celú oblohu i krajinu.

Vtáčiky v lese štebotali tak hlasno, až jej napadlo, že aj človek by mal rovnako ako ony oslavovať chvíľu, keď sa slnko vracia k človeku. Jemný vetrík ju šteklil na tvári a strapatil jej vlasy. V bruchu jej zahrali fidlikanti a prišlo jej na um, že si mohla vziať aspoň nejakú buchtu alebo koláč. Raňajky v tejto nádhere by boli tým najlepším začiatkom nového dňa.

Spomenula si na Patrika. Najskôr ešte spí. Nevedela, či niekedy videl túto nádheru tak, ako ju dnes vidí ona. Žiadala ho viackrát, či by ju nemohli zažiť spolu, ibaže on nie je ranné vtáča a slnečná guľa na oblohe ho nijako nevzrušuje. A tak na neho prestala naliehať. Beztak má tieto chvíle najradšej sama.

Krivdila by mu však, ak by nespomenula, že on chápe, ako veľa pre ňu táto ranná nádhera znamená. Je to už viac ako mesiac, čo sa zasnúbili. Daroval jej prsteň s kameňom žiarivým ako to ranné slnko. Povedal, že hľadal práve takýto, nech jej pripomína, že chce

byť pre ňu rovnako dôležitý, ako je slnko dôležité pre krajinu, pre človeka a pre život na zemi. Teraz však prsteň leží na polici. Samozrejme, že ho nosí, ale keď má rukavice, snubný prsteň ostáva doma.

Fidlikanti v jej žalúdku sa ozvali znova. Je čas vrátiť sa.

Odviazala koňa a vysadla do sedla. Spustila sa z kopca pomedzi riedke borovice. Na lúke pohnala koňa, aby bola čím skôr doma. Dúfala, že ju mama neuvidí z okna. Zas budú reči, že jazdí na koni vulgárne ako chlap a nie ako dáma.

Za mestskými bránami stretala prvých mešťanov. Všetci teraz budú vedieť, že to ona ich prebúdzala predčasne, a tak im všetkým ospravedlňujúco kývala. Usmievala sa ako rozkvitnutá sedmokráska. Nikoho nevynechala.

Cez trhovisko sa prehnala ako víchor. Niektorí si ju všimli, iní ani nie. Jednou rukou držala uzdu a druhou mávala ako dajaká potulná cirkusantka.

„Ak mám dnes krásne ráno ja, nech ho majú aj oni,“ tešila sa žičlivo v duchu. Pred zámkom koňa spomalila. „Dnes je predsa streda,“ uvedomila si, keď sa priblížila k bráne.

Na okraji záhrad pod hradbami pri bráne sedel žobrák a pri ňom chlapec, ktorému zlaté vlasy žiarili ako nikomu inému v kráľovstve. Zosadla z koňa a pristavila sa pri nich. Žobrák sa jemne uklonil. Chlapec vyskočil na nohy a sklonil sa až k zemi. Vždy tak robievali, obaja. A vyzeralo to smiešne.

„Zasa si bola za mestom privítať nový deň, princezná?“ spytoval sa jej žobrák skôr, než by ich poprosila, aby sa pred ňou neskláňali ako pred hviezdami na oblohe.

„Bola,“ odvetila veselo, „slnko zrána je vždy najkrajšie...“

„Škoda, že už nie som mládenec, Laura,“ usmieval sa žobrák, „to by som ťa požiadal, aby si ma tam vzala so sebou...“

„Ak vieš jazdiť na koni, tak ťa so sebou vezmem,“ navrhla mu láskavo a s úsmevom.

„To veru nie,“ krútil hlavou, „aby ma ten tvoj kôň povytriasal a nakoniec aj zmrzačil. Dobre vieš, že ma kosti držia pokope už len tak-tak...“

„Tak vidíš,“ usmiala sa nad odpoveďou, ktorú nepočula prvýkrát, „ja som chcela, ale to ty ma vždy odmietneš...“

„Ale mohla by si vziať tu Samuela,“ ukázal na chlapca so slnečnými vlasmi, „určite by sa mu to páčilo rovnako ako mne...“

„Nie, nie,“ vyšlo z nej rýchlo a bola by sa pochválila aj prsteňom, ak by neležal na polici v izbe, „ja už svojho priateľa mám!“

Laura sa pozrela na chlapca vedľa žobráka veselo, aby rozumel, že ho tým nechcela nijako uraziť.

Samuel. Dosiaľ meno toho chlapca nepočula. Nepozná ani meno žobráka, hoci sa už nejakú tú stredú stretajú. A to doslova. Obaja tu totiž sedávajú iba v stredu. Raz v týždni. Ostatné dni je žobrák na námestí, kde sa o neho dobrí ľudia postarajú. Pekár mu zanesie chlieb, mäsiar kus slaniny a zeleninu, tú mu dajú takmer všetci. Naopak, chlapca na námestí nikdy nevidno. Naozaj sa v meste ukazuje iba v stredu. Vždy pred zámkom a vždy so žobrákom. Ktohovie, kde ten chlapec býva. A ako sa tí dvaja vôbec spoznali?

Žobrák ju nikdy nezabudol podpichnúť. Zdalo sa jej, že tento dialóg absolvovali už miliónkrát. Vždy to isté. Či by ho nevezala na rannú prechádzku do borovicového lesa. Stále dookola. Laura ho pozve a on odmietne. Vždy.

No dnes to bolo iné. Do dnešného rána jej totiž nikdy nepunikol svojho spoločníka. Prekvapilo ju to. A možno ešte viac ju prekvapilo, že sa mládenec nepozval sám.

„Vari nemá jazyk?“ húpala.

Darovala žobrákovi úsmev a potiahla koňa, aby ju nasledoval do stajní.

„Tak nabudúce,“ počula za chrbtom žobrákov hlboký povzdych, na ktorý sa už však neotočila.

„Ja už svojho mládenca mám,“ opakovala si v duchu. A tento chlapec, mlčanlivý ako ryba, by mal hovoriť sám za seba a nezneužívať žobráka, aby za neho vyjednával ranné prechádzky s princeznou. „A možno je nemý a možno iba hanblivý,“ napadlo jej ešte a potom jej obaja, tak ako každú stredú, vyfučali z hlavy. Minimálne na týždeň, do ďalšej stredy.

Laura vstúpila do jedálne, kde už na ňu čakala mama. Pani Hranice si ju spod nadvihnutého obočia podozrievavo premerala. Vyzerá, že mala dobrú noc. Vlasy mala začesané a spojené do jednoduchého drdola. Tvár čistú a oči priezračné ako horská bystrina.

Štíhly krk odhalený rovnako ako plecيا. Bez náušnic a náhrdelníka. Laura milovala jej jednoduchosť, jej mama si nikdy nepotrpeľa na šperky ani na zlatom vyšívane šaty. To bolo iba dobre, keďže to potom nevyžadovala ani od nej.

„Ruky?“ požiadala ju mama tichým hlasom.

Laura si ich našťastie vydrhla mydlom, ako keby tušila, že ich mama bude kontrolovať.

„Čisté,“ odvetila a strčila jej ich takmer až pod nos.

„Ešteže nosíš tie rukavice,“ vyriekla. Určite vedela, že ráno bola za mestom.

Laura ju pobozkala na líce, hoci to v jedálni nemala rada, a posadila sa k stolu. Vzala si jedno vajce na tvrdo a obrovský krajec čerstvého chleba si natrela marhuľovým džemom. Lokaj jej nalial čerstvú kávu s mliekom, do ktorej si nasypala tri lyžičky cukru.

„Princezná!“ zahriakla ju mama, ktorá ju celý čas pozorovala.

„Sladké ráno si zaslúži sladkú kávu,“ vysvetľovala jej, zatiaľ čo sa snažila maličkou lyžičkou neúnavným miešaním rozpustiť cukor v káve. A úsmevom zároveň rozpustiť prísny pohľad matky.

„Budeš z toho tučná,“ snažila sa ju matka vystrašiť.

„Alebo sladká,“ oponovala jej s úsmevom.

„Kedy už konečne dospeješ?“

„O týždeň,“ pripomenula jej Laura svoje osemnásť narodeniny a zahryzla sa do chrumkavého chleba.

A potom pokojne raňajkovali. Mama beztak nemala rada, keď sa pri jedení rozprávalo. Vravievala, že to je neslušné a že skutočné dámy mlčia, až kým nevstanú od stola. Popravde teraz jej to mlčanie vyhovovalo.

Laura sa síce za dámu nikdy nepovažovala, bola však princezná. A ak má čo i len najmenšiu príležitosť mamu potešiť, tak to rada urobí. Hoci aj mlčaním.

Natrela si ďalší kúsok chleba. Slivkovým džemom. Poprosila pohľadom lokaja, aby jej dolial kávu do šálky, na cukor ani nepozrela. Pila horkú kávu a kráľovná si to určite všimla. Laure káva bez sladidla neprekážala a matka mala zasa pocit, že dcéra jej slová neignoruje.

Pani Hranice vždy odchádzala od stola prvá. Občas sa opýtala, čo bude robiť Laura počas dňa, inokedy jej iba popriala pekný deň,

a ak mala povinnosti, tak jej ich láskavo pripomenula. Kým nevstane ona, Laura si od stola odísť nedovolí. Nikdy.

Keď sa kráľovná konečne postavila, obišla stôl a podala dcére ruku, aby jej pomohla vstať zo stoličky. Pobožkala ju matersky na čelo a opýtala sa, či má nejaké zvláštne želanie na deň narodenín.

„Len to, aby si mi konečne vyrozprávala, čo sa stalo s otcom,“ vyslovila nahlas, avšak opatrne svoje jediné želanie.

Laura sa na otca vypytovala od malička. Vlastne od chvíle, keď si uvedomila, že deti majú aj otcov a nielen mamy.

„Všetko ti vyrozprávam, keď budeš väčšia,“ opakovala jej mama dookola.

„Väčšia? Koľko rokov to je?“

„Osemnásť,“ opakovala matka.

Roky išli a Laura čakala. Desať. Jedenásť. Dvanásť. Trinásť. Lenže ona nemala nikdy dostatok trpezlivosti. Samozrejme, že bola nedočkavá, a tak sa snažila zistiť pravdu už oveľa skôr medzi ľuďmi v meste. Ibaže všetci vraveli, že nik nevie kedy, ba ani ako zomrel.

O týždeň má konečne osemnásť. Bude väčšia, dosť veľká, aby jej mama povedala pravdu. Nič iné si ani neželala, len aby jej prezradila, čo sa naozaj stalo s jej otcom.

„Ach, dieťa moje,“ kráľovná ju pobožkala na čelo. „Čo sa stalo, čas nevráti a bolo by lepšie, ak by si si želala pravdu nevedieť...“

„Sľúbila si mi,“ pripomenula jej a zadívala sa na ňu veľkými prosebnými očami.

„Viem, čo som sľúbila...“

„Povieš mi teda?“

„Som kráľovná,“ ťažko vzdychla, „plním svoje sľuby...“

Laura ju silno objala a položila si hlavu na jej krehké plece. Cítila, že mama sa chveje, a premohla ju výčitka.

„Čo ak otváram nezacelené rany?“ prepadol ju pocit viny.

Čo ak jej ubližuje? Čo ak je práve ona dôvodom, prečo nemôže zabudnúť? Večná pripomienka kráľa, otca a manžela, pre ktorú sa jej zlomené srdce nikdy nezahojí.

„Mám ťa rada, mama,“ pošepla jej Laura do ucha.

Matka ju pustila. Oči mala síce zaslzené, ale na tvári úsmev. Pošepla, že aj ona má rada ju, a potichu, ako dokážu iba kráľovné, sa vytratila z miestnosti. Ani myšky to nedokážu takto nehlučne.

Iba kráľovné. A ich dcéry, keď sa pred svitaním chystajú na kopce chytať prvé slnečné lúče...

Laura sa posadila na lavičku a v záhrade vyčkávala svojho snúbenca.

Patrik bol synom rytiera, ktorého s jej rodinou spájalo dávne a nerozlučiteľné priateľstvo. To však neznamenalo, že ich zasnúbili rodičia. Naopak. Poznali sa od detstva a už ako deti mali k sebe blízko. Najskôr boli priatelia, potom zaľúbenci a čoskoro budú manželia.

„Manželia,“ Laura sa zadívala na prsteň na ruke. Manželia.

Kráľovná sa veľmi tešila, keď jej oznámila, že Patrika miluje. Mama vždy chcela, aby sa Laura vydávala z lásky. Tak ako ona za otca. Vravievala, že aj keby si na zámok priviedla pastiera, neprekázalo by jej to, ak by to bolo z čistej lásky. Nikdy netrvala na tom, že to musí byť šľachtic, rytier či nebodaj princ. Nikdy by ju nepredala ani za dukáty, ani za kráľovstvá.

„Láska nie je obchod,“ vravievala, „ale záväzok, ktorý najskôr vychádza zo srdca a až potom zo slov...“

Patrik nikdy nechcel byť ako jeho otec. Nebol rytierom. Laura pochybovala, či niekedy v rukách dobrovoľne držal meč. Pravdaže, brániť sa vedel, rovnako bojovať. Ale nikdy to pre neho neznamenalo viac, než znamenajú pre mládencov učebnice, ktoré im majster strká popod nos.

Namiesto meča šermoval uhlíkom a ceruzou. Mal dar dostať na papier všetko, čo ľudské oko videlo a pamäť uchovávala v srdci a hlave človeka. Jakživ podobné slovo nepočula, ale on hovorieval, že chce byť architektom. Aj majster ho tak nazval, keď mu prvýkrát priniesol vlastné plány prestavby kráľovských záhrad. Vravel, že je to neuveriteľné. Vravel, že odteraz dovolí akúkoľvek prestavbu v kráľovskom meste nakresliť najskôr jemu.

Patrik nikdy nechcel byť ako otec a on sa preto na syna nehneval.

„Sníváš?“ prekvapil ju spoza chrbta.

„Nie,“ poklepala dlaňou po lavičke, aby sa k nej posadil čo najbližšie, „iba premýšľam...“

„Ale?“ opýtal sa zvedavo, obišiel lavičku a posadil sa, kam mu kázala. Vzal jej ruku do dlaní a vtlačil do nej teplý bozk.